

Kétezer kilomé

A tulajdonos vásárlás után kirakott minket, ott kezdtük el feltámasztani a gépet

A motor első ránézésre kiábrándító lehet, mégis elsőre beindult

Egy évtizede álló, ötvenéves terepjáróval útnak indulni félkontinensnyi útra – örültségnek hangzik, ugye?

Korvát Dávid beszámolója.

Spanyolországi hirdetésben találtunk egy helyi gyártású, 1962-es Land-Rover Santana Series II-t. Mivel a hazaszállítás a nagy költségek miatt szóba sem jöhetett, a terv az volt, hogy elküldünk egy halom alkatrészt és szerszámokat, odarepülünk, helyben összerakjuk a szerkezetet, és hazavezetünk vele.

Bakonyi Károly „Lipót” barátommal március 5-én, hétfőn kora hajnalban elrepültünk Barcelonába. Plósz György, külföldre szakadt magyar márkatárs szinte ismeretlenül is segített a szervezésben, és felajánlotta Discoveryjét, hogy kintlétiünk alatt használhassuk. Köszönet ezúton is. A reptéren várt minket, megkaptuk a kocsi-

ját, megrakva az előzőleg elküldött körülbelül százkilós alkatrészcsomagunkkal.

Kis idő múlva átélhettük első találkozásunkat a Santánával. Rozsdamentes karosszéria és alváz, eredeti festés, szép beltér, viszont hiányoztak a hátsó kerékagycsavarok, és természetesen nálunk sem volt. Rutinosan oldottuk meg a problémát az első kerékagy kontraanyáival, így hazáig helyiükön maradtak a kerekek. A kerékcsavarok is erősen hiányosak voltak – de a Citroën Kacsának is csak 3 kerékanyája van. A hiányzó hátsó differenciálon már nem is csodálkoztunk, és főleg nem csüggedtünk, hiszen elsőkerék-hajtással is haza lehet jutni.

Beraktuk az új akkut, kis izztítás, és mint a mesében, első indításra beröfönt a dízelmotor. Elkezdtem használt gumik után futkározni, Lipót nekifogott a fékeknek. Sajnos csak lehúzó bontót találtam, olyan gumikat tudtam venni, amiket itthon már rég kidob az ember.

Másnap reggel ért minket a mélypont: mikor a kuplung-hidraulikát próbáltuk javítani, szétduzzant az egyik gumicső, és természetesen nem vittünk másikat. Egy 50 éves Landyhez a semmi közepén, nulla spanyoltudással próbáltam gumicsövet szerezni. Gyuri segítségével, némi internetezés és telefonálgatás után eljutottam egy céghez, ahol öt perc alatt legyártották. Az indulás egyre elérhetőbb közelségbe került, bár a hűtő annak ellenére folyt, hogy állítólag megjavították. Sebaj, majd töltogetünk – gondoltuk.

Jöhetett az első próbaút. A kopott szilentek miatt fékezésnél hatalmasakat csattant a laprugó vagy valami más, de már csak az érdekelt, hogy végre elinduljunk. Hazafelé vettük az irányt, és elértük a 70 km/h-s csúcsebbséget. Ennek az út során leginkább a kamionsok örültek, akik folyamatosan ledudáltak az útról. Óránként megálltunk a hűtőt utántölteni.

Barcelonában visszaadtuk a „Discót”, és továbbindultunk Franciaország felé. Ekkor még kerültük az autópályát,

